

Sygn. akt VU 664/18

POSTANOWIENIE

Dnia 4 kwietnia 2019 roku

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Urszula Sipińska-Sęk

Protokolant Zofia Aleksandrowicz

po rozpoznaniu w dniu 4 kwietnia 2019 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z wniosku S. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o emeryturę górniczą

w związku z odwołaniem od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. z dnia 21 sierpnia 2018 roku

postanawia:

odrzuć odwołanie.

VU 664/18

UZASADNIENIE

Decyzją z 21 sierpnia 2018 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił wnioskodawcy S. J. prawa do emerytury górniczej z uwagi na nie wykazanie wymaganych 25 lat pracy górniczej.

W odwołaniu od powyższej decyzji, złożonym 21 września 2018 roku pełnomocnik S. J. wniósł o jej zmianę poprzez przyznanie wnioskodawcy prawa do emerytury górniczej po zaliczeniu do pracy górniczej wymienionej w art. 50c ust 1 pkt 4 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych okresu zatrudnienia od 2 marca 1982 roku 30 kwietnia 1984 roku, od 1 lutego 1985 roku do 28 lutego 1989 roku oraz od 7 maja 1991 roku do 31 grudnia 2007 roku.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego odrzucenie.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

S. J., urodzony (...), w dniu 9 marca 2009r. złożył wniosek o emeryturę górniczą.

Do wniosku załączył świadectwo wykonywania pracy górniczej z 19 stycznia 2009 roku.

(...) Spółka Akcyjna w R. w świadectwie zaświadczyła, że S. J. wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracę górniczą w następujących okresach:

- od 2 marca 1982 roku 30 kwietnia 1984 roku na stanowisku kierowcy – operatora samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce wymienionymw rozporządzeniu MPiPS z 23.12.1994roku zał. Nr 2 poz. 6;

- od 1 lutego 1985 roku do 28 lutego 1989 roku na stanowisku kierowcy – operatora samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce wymienionymw rozporządzeniu MPiPS z 23.12.1994roku zał. Nr 2 poz. 6;

- od 7 maja 1991 roku do 31 grudnia 2007 roku na stanowisku kierowcy – operatora samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce wymienionymw rozporządzeniu MPiPS z 23.12.1994roku zał. Nr 2 poz. 6;

- od 1 stycznia 2008 roku do nadal na stanowisku operatora spycharek i maszyn wieloczynnościowych na odkrywce wymienionym w rozporządzeniu MPiPS z 23.12.1994roku zał. Nr 3 dział III poz. 4;

(dowód: wniosek o emeryturę – k. 7-13 akt emerytalnych, świadectwo pracy górniczej – k. 19 akt emerytalnych)

Decyzją z 7 maja 2009r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił S. J. prawa do emerytury górniczej z uwagi na wykazanie okresu pracy górniczej jedynie w wymiarze 3 lat, 3 miesięcy i 19 dni. Organ rentowy odmówił wnioskodawcy zaliczenia do pracy górniczej okresu od 2 marca 1982 roku do 31 grudnia 2007 roku.

(dowód: decyzja ZUS z 7.05.2009r.– k. 45 akt emerytalnych)

S. J. w dniu 27 maja 2009 roku odwołał się od decyzji z 7 maja 2009 roku. W odwołaniu wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie mu prawa do emerytury górniczej, po zaliczeniu do pracy górniczej okresu od 2 marca 1982 roku do 31 grudnia 2007 roku.

(dowód: odwołanie – k. 48 akt emerytalnych)

Wyrokiem z dnia 19 maja 2010 roku wydanym w sprawie VIII U 1041/09 Sąd Okręgowy – Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gliwicach zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. z dnia 7 maja 2009 roku w ten sposób, że przyznał S. J. prawo do emerytury górniczej poczynając od marca 2009 roku.

(dowód: wyrok z 19 maja 2010 roku VIII U 1041/09- k. 70 akt emerytalnych)

Sąd Apelacyjny w Katowicach w sprawie III AUa 1650/10 – po rozpoznaniu apelacji organu rentowego od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach w sprawie VIII U 1041/09- wyrokiem z 3 marca 2011 roku zmienił zaskarżony wyrok i oddalił odwołanie. Sąd Apelacyjny ustalił, że w okresie od 2 marca 1982 roku do 31 grudnia 2007 roku S. J., będąc zatrudnionym na oddziale (...) przy obsłudze samochodów ciężarowych oraz zamontowanego na nich dodatkowego wyposażenia w postaci podestów ruchomych, żurawików HDS oraz żurawi samochodowych, przy obsłudze ciągników balastowych z przyczepami i wyciągarką hydrauliczną, który to sprzęt był wykorzystywany do prac transportowych (przewoził spycharki, dźwigi boczne oraz konstrukcje stalowe do maszyn podstawowych i przenośników), przy obsłudze samochodu terenowego Mercedes wyposażonego we wciągarkę i dźwig HDS (którym przewoził krążki i silniki do koparek), przy obsłudze żurawi bezpośrednio przy maszynach podstawowych, realizowanych na terenie odkrywki, nie wykonywał pracy górniczej.

(dowód: wyrok SA z dnia 3.03.2011 r. z uzasadnieniem - k. 90- 92 odwrót akt VIII U 1041/09 Sądu Okręgowego w Gliwicach)

Wyrokiem z 9 lutego 2012 roku Sąd Najwyższy w Warszawie w sprawie o sygn. akt I UK 255/11 oddalił skargę kasacyjną wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 3 marca 2011 roku sygn.akt III AUa 1650/10.

(dowód: wyrok Sądu Najwyższego z 9.02.2012roku z uzasadnieniem – k. 111- 114 akt VIII U 1041/09 Sądu Okręgowego w Gliwicach)

W dniu 31 marca 2014 roku S. J. złożył w ZUS kolejny wniosek o przyznanie prawa do emerytury górniczej. Do wniosku załączył świadectwo wykonywania pracy górniczej z 21 lutego 2014 roku.

(...) w R. w świadectwie zaświadczyła, że S. J. wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracę górniczą w następujących okresach:

- od 2 marca 1982 roku 30 kwietnia 1984 roku na stanowisku kierowcy – operatora samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce wymienionymw rozporządzeniu MPiPS z 23.12.1994roku zał. Nr 2 poz. 6;

- od 1 lutego 1985 roku do 28 lutego 1989 roku na stanowisku kierowcy – operatora samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce wymienionymw rozporządzeniu MPiPS z 23.12.1994roku zał. Nr 2 poz. 6;

- od 7 maja 1991 roku do 31 grudnia 2007 roku na stanowisku kierowcy – operatora samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce wymienionymw rozporządzeniu MPiPS z 23.12.1994roku zał. Nr 2 poz. 6;

- od 1 stycznia 2008 roku do nadal na stanowisku operatora spycharek i maszyn wieloczynnościowych na odkrywce wymienionym w rozporządzeniu MPiPS z 23.12.1994roku zał. Nr 3 dział III poz. 4;

(dowód: wniosek o emeryturę – k. 97-100 akt emerytalnych, świadectwo pracy górniczej – k. 104 akt emerytalnych)

Decyzją z 29 kwietnia 2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił S. J. prawa do emerytury górniczej z uwagi na wykazanie okresu pracy górniczej wymienionej w art. 50c ust 1 ustawy jedynie w wymiarze 6 lat, 11 dni. Organ rentowy odmówił wnioskodawcy zaliczenia do pracy górniczej okresu od 2 marca 1982 roku do 31 grudnia 2007 roku.

(dowód: decyzja ZUS z 29.04.2014r.– k. 114 akt emerytalnych)

W dniu 14 kwietnia 2015 roku S. J. złożył w ZUS kolejny wniosek o przyznanie prawa do emerytury górniczej. Do wniosku załączył świadectwo wykonywania pracy górniczej z 1 kwietnia 2015 roku.

(...) w R. w świadectwie zaświadczyła, że S. J. wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracę górniczą w następujących okresach:

- od 2 marca 1982 roku 30 kwietnia 1984 roku na stanowisku kierowcy – operatora samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce wymienionymw rozporządzeniu MPiPS z 23.12.1994roku zał. Nr 2 poz. 6;

- od 1 lutego 1985 roku do 28 lutego 1989 roku na stanowisku kierowcy – operatora samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce wymienionymw rozporządzeniu MPiPS z 23.12.1994roku zał. Nr 2 poz. 6;

- od 7 maja 1991 roku do 31 grudnia 2007 roku na stanowisku kierowcy – operatora samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce wymienionymw rozporządzeniu MPiPS z 23.12.1994roku zał. Nr 2 poz. 6;

- od 1 stycznia 2008 roku do nadal na stanowisku operatora spycharek i maszyn wieloczynnościowych na odkrywce wymienionym w rozporządzeniu MPiPS z 23.12.1994roku zał. Nr 3 dział III poz. 4;

(dowód: wniosek o emeryturę – k. 115-118 akt emerytalnych, świadectwo pracy górniczej – k. 121 akt emerytalnych)

Decyzją z 12 maja 2015r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił S. J. prawa do emerytury górniczej z uwagi na wykazanie do dnia 1 kwietnia 2015 roku okresu pracy górniczej wymienionej w art. 50c ust 1 ustawy jedynie w wymiarze 7 lat, 1 miesiąca i 21 dni, wobec wymaganych 10 lat. Organ rentowy odmówił wnioskodawcy zaliczenia do pracy górniczej okresu od 2 marca 1982 roku do 31 grudnia 2007 roku.

(dowód: decyzja ZUS z 12.05.2015r.– k. 132 akt emerytalnych)

W dniu 27 kwietnia 2016 roku S. J. złożył w ZUS kolejny wniosek o przyznanie prawa do emerytury górniczej. Do wniosku załączył świadectwo wykonywania pracy górniczej z 13 kwietnia 2016 roku.

(...) w R. w świadectwie zaświadczyła, że S. J. wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracę górniczą w następujących okresach:

- od 2 marca 1982 roku 30 kwietnia 1984 roku na stanowisku kierowcy – operatora samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce wymienionymw rozporządzeniu MPiPS z 23.12.1994roku zał. Nr 2 poz. 6;
- od 1 lutego 1985 roku do 28 lutego 1989 roku na stanowisku kierowcy – operatora samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce wymienionymw rozporządzeniu MPiPS z 23.12.1994roku zał. Nr 2 poz. 6;
- od 7 maja 1991 roku do 31 grudnia 2007 roku na stanowisku kierowcy – operatora samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce wymienionymw rozporządzeniu MPiPS z 23.12.1994roku zał. Nr 2 poz. 6;
- od 1 stycznia 2008 roku do nadal na stanowisku operatora spycharek i maszyn wieloczynnościowych na odkrywce wymienionym w rozporządzeniu MPiPS z 23.12.1994roku zał. Nr 3 dział III poz. 4;

(dowód: wniosek o emeryturę – k. 134-137 akt emerytalnych, świadectwo pracy górniczej – k. 140 akt emerytalnych)

Decyzją z 6 maja 2016r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił S. J. prawa do emerytury górniczej z uwagi na niewykazanie 10 lat pracy górniczej wymienionej w art. 50c ust 1 ustawy, a jedynie 8 lat, 2 miesiące i 3 dni. Organ rentowy odmówił wnioskodawcy zaliczenia do pracy górniczej okresu od 2 marca 1982 roku do 31 grudnia 2007 roku.

(dowód: decyzja ZUS z 6 maja 2016r.– k. 148akt emerytalnych)

W dniu 11 lipca 2018 roku S. J. złożył w ZUS kolejny wniosek o przyznanie prawa do emerytury górniczej.

Do wniosku załączył świadectwo wykonywania pracy górniczej z 28 czerwca 2018 roku.

(...) w R. w świadectwie zaświadczyła, że S. J. wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracę górniczą w następujących okresach:

- od 2 marca 1982 roku 30 kwietnia 1984 roku na stanowisku kierowcy – operatora samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce wymienionymw rozporządzeniu MPiPS z 23.12.1994roku zał. Nr 2 poz. 6;
- od 1 lutego 1985 roku do 28 lutego 1989 roku na stanowisku kierowcy – operatora samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce wymienionymw rozporządzeniu MPiPS z 23.12.1994roku zał. Nr 2 poz. 6;
- od 7 maja 1991 roku do 31 grudnia 2007 roku na stanowisku kierowcy – operatora samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce wymienionymw rozporządzeniu MPiPS z 23.12.1994roku zał. Nr 2 poz. 6;
- od 1 stycznia 2008 roku do nadal na stanowisku operatora spycharek i maszyn wieloczynnościowych na odkrywce wymienionym w rozporządzeniu MPiPS z 23.12.1994roku zał. Nr 3 dział III poz. 4;

(dowód: wniosek o emeryturę – k. 163-165 akt emerytalnych, świadectwo pracy górniczej – k. 170 akt emerytalnych)

Decyzją z 21 sierpnia 2018r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił S. J. prawa do emerytury górniczej z uwagi na niewykazanie do 28 czerwca 2018 roku wymaganych 25 lat pracy górniczej, a jedynie 14 lat, 9 miesięcy i 24 dni, w tym 10 lat, 2 miesiące i 15 dni pracy górniczej wymienionej w art. 50c ust 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Organ rentowy ponownie odmówił wnioskodawcy zaliczenia do pracy górniczej okresu zatrudnienia od 2 marca 1982 roku 30 kwietnia 1984 roku, od 1 lutego 1985 roku do 28 lutego 1989 roku oraz od 7 maja 1991 roku do 31 grudnia 2007 roku, gdyż wnioskodawca nie przedstawił nowych dowodów, które uzasadniałyby wznowienie postępowania w tym zakresie.

(dowód: decyzja ZUS z 21.08.2018 r.– k. 177 akt emerytalnych, odpowiedź na odwołanie – k. 9-9 odwrót akt)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Stosownie do treści art. 199§1 pkt 2 k.p.c. Sąd odrzuci pozew jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi osobami sprawa jest w toku albo została już prawomocnie osądzona czyli zachodzi powaga rzeczy osądzonej. Przepis ten - zarówno z punktu widzenia przesłanki *lis pendens*, jak i *res iudicata* - powinien być wykładany i stosowany w powiązaniu z art. 366 k.p.c., który reguluje zakres powagi rzeczy osądzonej stanowiąc, że wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami. Prawomocny wyrok sądu ma zatem powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami. Innymi słowy, o wystąpieniu stanu powagi rzeczy osądzonej rozstrzyga tożsamość podstawy faktycznej i prawnej rozstrzygnięcia oraz tożsamość stron (tak postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z 26 stycznia 2012r. I UK 301/11). Z powagą rzeczy osądzonej mamy zatem do czynienia wówczas, gdy zapadło już prawomocne rozstrzygnięcie dotyczące tego samego przedmiotu postępowania, które toczyło się między tymi samymi stronami. Granice przedmiotowe powagi rzeczy osądzonej określa przedmiot rozstrzygnięcia i podstawa faktyczna tego rozstrzygnięcia. Wprawdzie generalnie przyjmuje się, że w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych wyrok nie ma powagi rzeczy osądzonej, jeżeli dotyczy odmowy przyznania świadczenia z ubezpieczenia społecznego, a po jego uprawomocnieniu się organ rentowy wydał nową decyzję, opartą na nowych dowodach mających wpływ na ujawnienie rzeczywistego stanu faktycznego i jego prawidłową ocenę, gdyż wydanie nowej decyzji uprawnia ubezpieczonego do złożenia od niej odwołania i zobowiązuje sąd do sprawdzenia jej prawidłowości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 1984 r., III URN 131/83, OSNCP 1984 nr 10, poz. 177; uchwałę z dnia 3 października 1996 r., II UZP 18/96, OSNAPiUS 1997 nr 7, poz. 117, a poprzednio uchwałę z dnia 20 września 1978 r., II UZP 7/78, OSNCP 1979 nr 3, poz. 48 oraz wyrok z dnia 8 października 1986 r., II URN 182/86, OSNCP 1987 nr 12, poz. 212). Wydanie przez organ rentowy nowej decyzji, także co do świadczenia będącego przedmiotem wcześniejszej decyzji i postępowania wcześniej zakończonego prawomocnym wyrokiem sądu wszczętego w wyniku wniesienia od niej odwołania - co do zasady - uprawnia ubiegającego się o świadczenie do wniesienia kolejnego odwołania do sądu a wszczęta w ten sposób sprawa cywilna nie jest sprawą o to samo świadczenie w rozumieniu art. 199 § 1 pkt 2 KPC (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 19 lutego 2007 r., I UK 266/06, OSNP 2008 nr 5-6, poz. 79 oraz z dnia 21 maja 2008 r., I UK 370/07). Dotyczy to również tak zwanej decyzji wykonawczej, czyli decyzji co do świadczenia będącego przedmiotem wcześniejszej decyzji i postępowania sądowego zakończonego prawomocnym wyrokiem (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2010 r., II BU 4/10) oraz decyzji organu rentowego odmawiającej ponownego ustalenia prawa do świadczenia na podstawie wniosku złożonego po uprawomocnieniu się wyroku oddalającego poprzednie odwołanie (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2009 r., III UK 100/08, OSNP 2011 nr 1-2, poz. 24; OSP 2011 nr 5, poz. 53, z glosą R. Babińskiej-Góreckiej).

Nie oznacza to jednak, że w sprawie z zakresu ubezpieczenia powaga rzeczy osądzonej nigdy nie ma miejsca. Wszczynające postępowanie sądowe w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych odwołanie od decyzji organu rentowego pełni rolę pozwu, stąd też w sytuacji, gdy o to samo roszczenie między tymi samymi stronami sprawa została już prawomocnie osądzona, sąd powinien odwołanie odrzucić na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 KPC (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 1998 roku w sprawie II UKN 105/98, OSNP 1999/16/529). O tożsamości przedmiotu sporu świadczy nie tylko tożsamość żądania zawarta w poszczególnych wnioskach skierowanych do organu rentowego, ale także stan faktyczny i prawny, jaki istniał w chwili zamknięcia rozprawy w poprzednim postępowaniu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 1998 r., II UKN 105/98, OSNAPiUS 1999 nr 16, poz. 529).

Przedmiotem sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych jest wprawdzie kontrola decyzji organu rentowego, ale w istocie nie tyle chodzi o tę decyzję, co o ocenę prawidłowości rozstrzygnięcia organu rentowego w zakresie ustalenia prawa do świadczenia z ubezpieczeń społecznych. Powaga rzeczy osądzonej dotyczy więc tych orzeczeń sądów ubezpieczeń społecznych, których podstawa faktyczna nie może ulec zmianie lub gdy odwołanie od decyzji organu rentowego zostało oddalone po stwierdzeniu niespełnienia prawnych warunków do świadczenia wymaganych przed wydaniem decyzji będącej przedmiotem postępowania sądowego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia

2005 r., II UK 61/05, OSNP 2006 nr 23-24, poz. 371 oraz wyrok z dnia 14 maja 2009 r., II UK 211/08, a także wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 26 kwietnia 2006 r., III AUA 3303/04 i postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 października 2006 r., III AUA 842/06, OSA 2007 nr 10, poz. 17).

Zaskarżoną decyzją z 21 sierpnia 2018 r. odmówiono wnioskodawcy prawa do emerytury górniczej z uwagi na nie zaliczenie do pracy górniczej okresu zatrudnienia od 2 marca 1982 roku 30 kwietnia 1984 roku, od 1 lutego 1985 roku do 28 lutego 1989 roku oraz od 7 maja 1991 roku do 31 grudnia 2007 roku, co było już objęte kontrolą Sądu Okręgowego w Gliwicach w sprawie VIIIU 1041/09 oraz Sądu Apelacyjnego w Katowicach w sprawie III AUa 1650/10.

Przedmiotem sporu w w/w sprawie było, czy skarżący w okresach wskazanych w decyzji z dnia 7 maja 2009r. - tożsamych z okresami wymienionymi w odwołaniu od decyzji z dnia 21 sierpnia 2018 r. – wykonywał pracę górniczą.

Spór ten został prawomocnie rozstrzygnięty przez Sąd Apelacyjny w Katowicach w sprawie III AUa 1650/10, na skutek apelacji od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach w sprawie VIIIU 1041/09. Sąd Apelacyjny w Katowicach w sprawie III AUa 1650/10, rozpoznając apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach w sprawie VIIIU 1041/09, opierając się na zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym tj. na zeznaniach świadków oraz dokumentach osobowych przesądził, że wnioskodawca nie wykonywał pracy górniczej w okresach od 2 marca 1982 roku 30 kwietnia 1984 roku, od 1 lutego 1985 roku do 28 lutego 1989 roku oraz od 7 maja 1991 roku do 31 grudnia 2007 roku.

W sprawie pełnomocnik skarżącego podniósł, że prawo do świadczenia pomimo prawomocnego wyroku sądowego odmawiającego emerytury górniczej w sprawie VIII U1041/09, może być ponownie ustalane, gdyż zostały zgłoszone nowe dowody w rozumieniu art 114 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w postaci świadków, którzy nie byli przesłuchiwani w poprzedniej sprawie sądowej oraz kolejnego świadectwa pracy górniczej z 28 czerwca 2018 roku

Stosownie do treści art. 114 ustęp 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone **nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość.**

W postępowaniu wszczętym na podstawie art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej nowe dowody mogą podważać podstawę faktyczną poprzedniego wyroku. Tyle tylko, że w tym przypadku z nowych dowodów musiałyby wynikać nie jakiegokolwiek nieuwzględnione wcześniej okoliczności, ale okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość. Inaczej rzecz ujmując, za nowymi dowodami musi stać potencjalna możliwość dokonania innych, mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia (art. 227 KPC), ustaleń faktycznych niż te, które weszły do podstawy faktycznej wyroku, przesądzając o oddaleniu odwołania (tak por wyrok Sądu Najwyższego - Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z dnia 19 października 2017 r. II UK 454/16).

W odwołaniu sporządzonym przez zawodowego pełnomocnika powołano się na dowody z zeznań nowych świadków: P. K., R. M. i N. Ś. na okoliczność „iż w okresie zatrudnienia w (...) B. od 2 marca 1982 roku 30 kwietnia 1984 roku, od 1 lutego 1985 roku do 28 lutego 1989 roku oraz od 7 maja 1991 roku do 31 grudnia 2007 roku wnioskodawca wykonywał pracę górniczą na stanowisku kierowca –operator samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce uprawniająca do przyznania mu prawa do emerytury górniczej”. Tak postawiona teza dowodowa jest wadliwa, gdyż praca górnicza to kategoria prawna, którą ocenia się na podstawie charakterystyki wykonywanej pracy. Oczywiście zaś jest, że przedmiotem dowodu są fakty, a nie ich ocena prawna. Prowadzi to do wniosku, że skarżący nie przedstawił nowych dowodów, z których miałyby wynikać okoliczności związane z charakterem jego pracy. Zgłoszenie kolejnych świadków na okoliczność charakteru pracy wnioskodawcy w latach 1982-2007 nie jest nowym dowodem w rozumieniu art. 114 ust 1 ustawy, który mógłby mieć wpływ na wynik sprawy. W sprawie VIII U 1041/09 Sąd ustalał charakter pracy wnioskodawcy nie tylko na podstawie dokumentów, ale również zeznań świadków: I. C., R. M., K. Ł. i S. K.. Co więcej w sprawie VIII U1041/09 charakter pracy skarżącego nie był sporny. Skarżący nie podważał ustalonego przez Sąd stanu faktycznego, i nadal go nie podważa, ale zarzucał błąd w subsumpcji, czyli nie uznanie, iż charakter jego pracy odpowiadał pracy górniczej w rozumieniu art. 50c ustęp 1 pkt 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Kwalifikacja prawna jest domeną Sądu, a nie świadków. Zeznania świadków nie mogą zatem doprowadzić do zmiany oceny prawnej pracy wnioskodawcy.

Nowym dowodem w sprawie w rozumieniu art 114 ustęp 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS nie jest także świadectwo wykonywania pracy górniczej z 28 czerwca 2018 roku wystawione przez (...) w R.. Świadectwo z 28 czerwca 2018 roku w zakresie spornego okresu zatrudnienia od 2 marca 1982 roku 30 kwietnia 1984 roku, od 1 lutego 1985 roku do 28 lutego 1989 roku oraz od 7 maja 1991 roku do 31 grudnia 2007 roku jest bowiem identyczne w swej treści ze świadectwem wykonywania pracy górniczej z 19 stycznia 2009 roku, którym skarżący dysponował w sprawie VIIIU 1041/09. Świadectwo pracy górniczej z 19 stycznia 2009 roku zostało poddane negatywnej weryfikacji przez Sąd orzekający w sprawie tj. Sąd Apelacyjny w Katowicach w sprawie III AUa 1650/10, co zostało podzielone przez Sąd Najwyższy rozpoznający skargę kasacyjną w tej sprawie I UK 255/11.

Należy podkreślić, że Sąd Apelacyjny w Katowicach w sprawie III AUa 1650/10 nie tylko badał prawdziwość samego świadectwa pracy górniczej za sporny okres od 2 marca 1982 roku do 31 grudnia 2007 roku, ale przede wszystkim ustalał charakter pracy S. J. w tym okresie. Z ustaleń tych wynika, że wnioskodawca w czasie zatrudnienia w (...) B. w okresie od 2 marca 1982 roku 30 kwietnia 1984 roku, od 1 lutego 1985 roku do 28 lutego 1989 roku oraz od 7 maja 1991 roku do 31 grudnia 2007 roku nie wykonywał pracy górniczej. Wbrew zarzutom skarżącego w w/w sprawie były poczynione ustalenia dotyczące także obsługiwanego przez skarżącego agregatu spalinowego, wciągarki i dźwigu HDS. Ustalenia dokonane przez Sąd Apelacyjny w Katowicach w sprawie III AUa 1650/10 co do charakteru pracy wnioskodawcy stanowią podstawę faktyczną rozstrzygnięcia. Podstawy tej nie podważa kolejne świadectwo pracy wystawione przez pracodawcę w dniu 28 czerwca 2018 roku, gdyż jak wyżej podkreślono, jest ono tożsame w swej treści w zakresie spornych okresów ze świadectwem pracy górniczej z 19 stycznia 2009 roku.

Z uwagi zatem na to, że skarżący nie przedstawił nowych dowodów w rozumieniu art. 114 ust 1 ustawy w niniejszej sprawie, wobec prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach w sprawie VIII U 1041/09, którego treść została zmieniona na skutek apelacji wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach w sprawie III AUa 1650/10, ustalającego charakter pracy wnioskodawcy w latach 1982-2007, nie jest już dopuszczalnym dowodzenie tego faktu.

Ustalony przez Sąd prawomocnym wyrokiem w sprawie VIIIU 1041/10 charakter pracy wnioskodawcy w latach 1982-2007 (podstawa faktyczna rozstrzygnięcia) nie może ulec zmianie na skutek zeznań nowych świadków. Dlatego też Sąd w niniejszej sprawie oddalił wnioski dowodowe skarżącego o przesłuchanie w charakterze świadków P. K., R. M. i N. Ś. na okoliczność charakteru pracy w latach 1982-2007. Zresztą skarżący w niniejszej sprawie nie neguje ustaleń faktycznych z poprzedniej sprawy sądowej VIII U 1041/09 co do charakteru swojej sprawy, a li tylko odmiennie ocenia charakter prawny swojej pracy. Nie przedstawienie przez wnioskodawcę nowych dowodów w rozumieniu art. 114 ust 1 ustawy, powoduje, że w sprawie zachodzi powaga rzeczy osądzonej. Z uwagi na przedmiot decyzji z dnia 7 maja 2009 r. (ustalenie niespełnienia przesłanek do nabycia prawa do emerytury górniczej z uwagi na niewykonywanie przez wnioskodawcę pracy górniczej w przeszłości tj. w okresie zatrudnienia od 2 marca 1982 roku do 31 grudnia 2007 roku), po uprawomocnieniu się wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach w sprawie VIII U 1041/09 zmienionego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach o sygn. akt III AUa 1650/10, nie mogły zaistnieć zdarzenia powodujące przekształcenie treści stosunku ubezpieczenia społecznego w tym zakresie (nie mogła ulec zmianie podstawa faktyczna rozstrzygnięcia).

Sąd w niniejszej sprawie jest związany ustaleniami prawomocnego wyroku w sprawie VIIIU 1041/10, którego treść wynika z wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach w sprawie III AUa 1650/10, co oznacza niedopuszczalność czynienia nowych ustaleń co do tego co było już przedmiotem prawomocnego rozstrzygnięcia, a zatem co do charakteru wykonywanej przez wnioskodawcę pracy w okresie zatrudnienia od 2 marca 1982 roku 30 kwietnia 1984 roku, od 1 lutego 1985 roku do 28 lutego 1989 roku oraz od 7 maja 1991 roku do 31 grudnia 2007 roku.

W takiej sytuacji występuje powaga rzeczy osądzonej i odwołanie od decyzji organu rentowego z dnia 21 sierpnia 2018 r. jako niedopuszczalne Sąd Okręgowy na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. odrzucił.